

Ноам Чомски је својевремено истакао да га од економских последица које ће задесити Југославију након увођења санкција далеко више брину друштвене последице. И заиста, дошло је до урушавања јавног морала и пропасти породичних вредности. Након петооктобарских промена овај се незахвалан тренд наставио, те је данас српска држава на умору. Након протеклих десет година медијске офанзиве у Србији је дошло до губљења здравог разума. Медиокритети су запосели медијске куће, а они који се издају за либерале и безалтернативне европејце су углавном бивши титоисти који толеранцију према супротном мишљењу схватају врло једнозначно - толерантно је прихватити мој став, а нетолерантно износити супротан.

У таквој медијској атмосфери, у којој је супротно мишљење, част изузецима, прогнано на интернет медије и блогове, убрзо је постало немогуће водити уљудну расправу и саслушати саговорника. Живот у Србији је све тежи, интелектуалци који имају супротан став у односу на преобладајући су потпуно скрајнути на маргине. У општој конфузији било је логично да се пре или касније појаве екстремна мишљења која полако постају доминантна. Када вам неко десет година упорно говори да сте народ убица, кољача и лудака, логично је да ће произвети контрареакцију. Омладина је природан избор - обично су године, енергија и неискуство те које пресуђују када је у питању прихватање некаквог екстремног политичког става. Елем, ако је то донекле разумљиво - мада стога не и мање опасно - када су у питању млади, врло је неодговорно када су у питању интелектуалци који јавно изражавају свој политички став.

Живот у Србији је све тежи, интелектуалци који имају супротан став у односу на преобладајући су потпуно скрајнути на маргине.

Тако се, без икаквог разлога, међу критичарима појава у друштву створио раздор који је одмах у старту прешао границе пристојног разговора и размене аргументације, те се одмах прешло на личне увреде. Фрустрација је велика, сви би хтели све и одмах да мењају иако претходно нису промислили о последицама. А како је све започело?

Започело је тиме што је Слободан Антонић имао храбрости да изнесе свој став поводом покушаја да се Космет брани дипломатским путем у Генералној Скупштини УН и није желео да прихвати тезу да је власт од почетка знала да ће спор изгубити и да ће резолуцију повући, а да је све друго била „само представа за масе“. Моја намера није да овде браним Слободана Антонића и његов закључак, већ право на слободно мишљење и на друкчији став. Просто је невероватно како је део „патриотске интелигенције“ преко ноћи закључио да је Антонић „издајник“, у пакету са целим НСПМ.

Међутим, тај недостатак жеље и стрпљења да се други саслуша и да се његови аргументи узму у разматрање пре него што га назову „издајником“, „плаћеником“ и „будалом“ представља део шире атмосфере општег лудила, а можда и жеље за промоцијом себе као „исправног патриоте“; у неким случајевима, тако што ће се денунцирати онај који је већ поодавно створио своје име и кредибилитет.

Када вам неко десет година упорно говори да сте народ убица, кољача и лудака, логично је да ће произвести контрареакцију.

Не ради се само о томе да су такви случајеви дегутантни и мучни. Они су и опасни као наговештај могућих друштвених дешавања у будућности, и стања на којем се већ увелико ради, а то је да једна катастрофална, али већ исслужена политика, буде замењена другом, квазипатриотском. Такође, не знам шта је спорно бити критичан према највећој опозиционој партији, а не само према власти? Да ли „наша“ опозиција треба да буде заштићена као „бели медвед“, па се као таква не сме критиковати, посебно ако се у иступима њених лидера препознаје наставак исте погубне политике коју тренутно гледамо? Није ли помало неодговорно упорно тражити смену лоших да би дошли једнако лоши, или још гори? Није ли то помало исхитрено, и не подсећа ли то на изреку „сјаши Курта да узјаше Мурта“?

Како год било, параноја се толико увукла у текстове неких аналитичара тако да се сваки потез и свако супротно мишљење ставља у невероватне контексте. Налик теоријама завере, све је повезано, све поткупљено, сви намерно раде у истом циљу „рушења Србије“, а нарочито они који се против тог рушења боре и који су одавно стекли кредибилитет пожртвованих бораца и друштвених радника који се труде да тој истој држави и српском народу буду од користи. Да ли је могуће да је један супротан став довољан за закључак да су сви они „издајници“? Ради се о врло опасном и

тенденциозном етикетирању. И таман када се ствар мало стишала, поново се огласио Миша Ђурковић и поводом цитирања једног текста објављеног на НСПМ-у у емисији „Инсајдер“ написао како му је због тога драго и да је он одувек „био за то да се све фракције комуниста обједине“. [\[1\]](#)

Налик теоријама завере, све је повезано, све поткупљено, сви намерно раде у истом циљу „рушења Србије“, а нарочито они који се против тог рушења боре и који су одавно стекли кредибилитет пожртвованих бораца и друштвених радника који се труде да тој истој држави и српском народу буду од користи.

Ова невероватна изјава је мене, као и верујем све читаоце и ауторе Нове српске политичке мисли дубоко увредила. Нити је НСПМ „комунистички“ часопис, нити су аутори који објављују своје чланке на НСПМ „комунисти“ (што не значи да их нема или не сме бити - нисам знао да је то забрањено?). И где бисмо стигли ако бисмо обраћали пажњу на то шта ће и шта све могу „Е-новине“, „Пешчаник“, „Инсајдер“ и остали да цитирају и искористе? Елем, тако злонамерна и неистинита изјава, која би ваљда сад требало да изазове поплаву одушевљења и одобравања код националне читалачке публике, неумесна је и не приличи било коме, а поготово некоем ко претендује на то да је озбиљан интелектуалац. Уосталом, ако већ хоћемо да се бавимо „теоријама завере“, ево пробаћу и ја да изнесем једну. Шта ако су ово последњи и врло усаглашени напади на НСПМ са разних страна део шире и организоване стратегије да се НСПМ и његови аутори дезавуишу зато што представљају сметњу реализацији планова Империје у Србији и најозбиљнију конкуренцију другосрбијанском монополу на културном и интелектуалном плану? И шта ако је „негде“, односно „тамо где треба“, закључено да би тај атак на НСПМ ваљало извести не само са „другосрбијанских“ позиција, које су се до сада у ту сврху показале као неефикасне, него и од стране „националних револуционара“, и да су у ту сврху пронађени или активирани неки и, наизглед, страшно бескомпромисни и радикални новокомпоновани „патриоти“, којих донедавно нигде није било? Под тим не мислим на било кога по имену и презимену.

Видите како је лако, ако се бавимо неопрезним и не до краја утемељеним анализама, склизнути у опасне и далекосежне закључке? Мора да се разуме да нису сви ставови идентични, да свако има право на свој став, пошто уколико критикујемо један систем као тоталитаран, не смемо и сами да пропагирамо једноумље и тоталитарност. Уосталом, ако су „сви комунисти коначно на једном месту“, као што вели Ђурковић, шта са часописом „Печат“? Тешко да је то десничарски и „не-комунистички“ часопис, али нисам приметио да Ђурковић ту има неких примедби. Да ли би било исправно, с обзиром да знамо какав је идеолошки профил тог листа и с обзиром да Ђурковићев портал са Вучелићем и његовим Печатом тесно сарађује и преноси чланке из њега још пре него

што се Печат појави на киосцима, извести закључак о идеолошкој припадности и „комунизму“ самог Ђурковића? Наравно да не би.

Српска православна црква је одувек имала и хришћански али и преовлађујућ национални карактер. Евентуални раскол и деоба на оне који бране национални карактер цркве и оне који бране универзално хришћански карактер цркве могла би расцепати српско национално биће и коначно дотући српски идентитет и бити увод у нестанак.

Но, далеко од тога да мислим да су сви текстови господина Ђурковића тенденциозни и лоши. Напротив. Мада мислим да би било много похвалније да, као што му је скренуо пажњу Небојша Бакарец, и у својим колумнама које пише за Политику, заступа исто онако „жестоке“ и „бескомпромисне“ ставове као у „Новом Стандарду“.

Са друге стране, Светислав Басара, човек коме је НСПМ вечита и ужасно инспиративна тема је још једном покушао да на малом простору критикује тезе које се износе у анализама објављеним на интернет порталу НСПМ. Тако се господин Басара подсмева Антонићевом тексту, у коме се позива на јединство цркве и упозорава на опасност од црквеног раскола [2]. Басарини аргументи су да је таквих раскола већ било, и код Грка, и код других народа, да су они у православном свету нормални и да томе не треба придавати превише важности. Ни по чему ми нисмо посебни. Богами, јесмо, итекако смо посебни. Хтели ми то да признамо или не, чињеница је да је Српска православна црква кроз векове била стожер српског националног бића и да би евентуалним расколом сам српски идентитет био доведен у питање. Историја нам је показала да су Срби и СПЦ нераскидиво повезани. Ми смо јединствен пример и по томе што једини славимо крсну славу (не рачунам занемарљиве изузетке), пошто смо од наше православне цркве начинили српску народну цркву. Српска православна црква је одувек имала и хришћански али и преовлађујућ национални карактер. Евентуални раскол и деоба на оне који бране национални карактер цркве и оне који бране универзално хришћански карактер цркве могла би расцепати српско национално биће и коначно дотући српски идентитет и бити увод у нестанак.

Међутим, није тај аргумент оно што ме брине. Брине ме Басарина опсесија Новом српском политичком мисли. Зар је могуће да не може да пронађе неку другу, важнију тему сем те? Да ли у овој држави и друштву постоји неки акутнији проблем за Басару? И како је могуће да малтене сваки текст заврши увредом на нечији рачун? Овога пута, у питању је била увреда и иронија на Антонићев рачун. Просто ми није јасно да ли је човеку толико забавно да чита и коментарише текстове са НСПМ-а, или то ради из

чистог мазохизма. Или је напосто реч о неком и нечијем „домаћем задатку“?

Светислав Басара, човек коме је НСПМ вечита и ужасно инспиративна тема је још једном покушао да на малом простору критикује тезе које се износе у анализама објављеним на интернет порталу НСПМ.

Не знам, али препоручујем да покуша да пронађе неке друге теме. Чисто да читаоцима не досади. Избор тема о којима пише ме подсећа на чувену причу о новинару који је у Титово време, пролазећи мрачном улицом, написао текст о неосветљеним тротоарима, док је на 50 метара од њега Државна Безбедност тукла неког непознатог човека.

Неће бити да је највеће интелектуално достигнуће говорити похвално о Карлеуши и њено (или „њено“) колумнистичко стваралаштво проглашавати за „ударац ногом у јаја младотурске чаршије“ [3] .

Отужно звучи. И не приличи никоме. Па чак ни једном Басари.

[1] <http://standard.rs/vesti/49-kolumne/5991-mia-urkovi-brao-u-veri-koristite-i-razum-nije-teko-.html>

[2] http://www.danas.rs/danasrs/kolumnisti/propast_tri_stuba.881.html?news_id=204267

[3] http://www.pressonline.rs/sr/vesti/vesti_dana/story/138064/Svetislav+Basara%3A+Karleu%C5%A1in+udarac+u+jaja+mladoturske+%C4%8Dar%C5%A1ije.html